

Ružena Deutschová Esküvői Képe

1947-ben férjhez mentem Deutsch Hermanhoz, ekkor készült ez a felvétel is.

A leendő férjemmel a háború után a Joint által fenntartott közös étkezdében találkoztunk, ahol én mint kisegítő szakácsnő dolgoztam. Ő is oda járt étkezni. Azelőtt is ismertük egymást, hiszen ő is galántai volt. Köztünk huszonegy év korkülönbség volt. A háború előtt egy gyönyörű szép biciklivel járt, azt mindig szerettem volna kölcsönkérni, ezért megkértem: "Bácsi, adja kölcsön a biciklijét!" Persze sohasem adta kölcsön. Agglegény volt.

A háború után hazajött, akkor igen összetartottunk. Sokszor áthívott, amikor már önálló ékszerüzletet nyitott, és el kellett utaznia a társával, hogy ott aludjak. Másnap én nyitottam. Egy

órássegéd is dolgozott ott, de én is segítettem. Néha megkért, hogy süssek ezt, főzzek azt. Megcsináltam. Lassan megszerettük egymást. Prágában házasodtunk össze. A polgári esküvő itt volt Galántán, 1947. december 6-án, Mikulás napján. Az egyházi esküvőt Prágában, 1947. december 28-án tartottuk. A férjem zsidó volt, és én ezt nagyon fontosnak tartottam. Az esküvőt azért tartottuk Prágában, mert akkor még ott lakott a Nachman bácsim és az Etus néni.

Prágában a leendő férjem a Párizs Szállóban lakott, én pedig, amíg nem volt meg az esküvőnk, a nénimnél laktam. Közvetlenül az esküvő előtt, szóval a szertartás előtt a néni elvitt a mikvébe. A mikve ott volt nem messze a Vltavától. Először megfürödtem egy kádban, aztán a víz alá kellett buknom, megmondták, mit hogyan kell csinálni. A hajamat nem nyírták le, parókát sem viseltem soha. A fejemet bekötöttem, még ma is bekötöm, ha imaházba megyek. Galántán már csak párszor mentem el a mikvébe. A mikve addig működött itt, Galántán, amíg le nem bontották a hatvanas években.

A menyasszonyi ruhámat a férjem egy ismerősétől kölcsönözte. A fátyolt és a csokrot tőle kaptam ajándékba. A nénim öltöztetett fel a szertartás előtt. Abban a prágai zsinagógában, ahol a zsidó óra van, ott volt a szertartás. Rappaport ortodox rabbi adott össze bennünket. Az esküvő alatt a vőlegény a hüpe alatt már várt. Az Etus nénim és az apám felesége, tehát a mostohaanyám belém karolt, és a hüpe alá vezettek. A férjemet a Nachman bácsi és az apám vette közre. A szertartás végén a férjem poharat tört. Azután az Etus néniékhez mentünk, ahol a lakoma következett. Elég sokan eljöttek. A legjobb barátnőm, a Szidi is ott volt a férjével. Hét asztal volt megterítve. Az esküvő után már a férjemmel laktam a hotel Párizsban. Egy hétig maradtunk Prágában. Eleinte Hermannak szólítottam, de amint megszülettek a gyerekek, akkor már apunak hívtam. Az unokák előtt pedig papának.